

HUMOR CARNAVALESC

El meu carnaval

Distraccions

A Dolors Barbany: record.

*Li va dir que l'estimava
al compàs dolç d'un vals lent;
ella, roja, l'escoltava
tremolosa, somrient...*

Fou en una nit bulliciosa i trepidant de Carnaval. En una d'aquestes nits esbojades, atapeïdes de llum i color, en les quals les hores, amanides amb espumas barrejades amb dringar de cristall, rialles i estridències, van tirant a poc a poc un vel finíssim a la realitat, van regant l'ambient amb una mena de «cocktail» agre-dolç amb regust d'aspirina, que fa submergir els qui el tasten en un món de color de rosa, fictici, però deliciosament agradós.

Fou, doncs, en una nit així propícia, que dos esguards melangiosos es varen trobar i, sense paraules, es parlaren. El noieta de les sagetes, faceliós, havia ferit dos cors. Dos cors que bategaren a un temps, dos cors freturosos que s'encengueren de sobte amb la flameta porprada del més sublim dels sentiments. La resta? Ni caldria dir-ho! Els esdeveniments es precipitaren, ràpids. En nits així, tot va depressa. Una conversa inicial sense suc, tremoladissa; un vals somniador; un passeig pel jardí —curull de subtileses en aquella hora— i un acabament de novel·la blanca allà, a la glorieta embalsamada de mimoses, amb noms pronunciats amb devoció i paraules ran d'orella.

Allí, apartats del bullici, en mig de juraments i promeses afalagadores, es sentien els més feliços dels mortals, i beneïen l'hora en què el destí, o qui fos, els havia posat l'un front de l'altre...

La nit, era un alè de poesia. Penjada al cel, la lluna brillava.

Després en acomiadar-se...

*Amorosits, cara riallera
mirant amb joia l'avenir,
una besada fugissera
en els seus llavis va florir.*

Es digueren un adéu! que fou tot un cant de tendresa, mentre pels ulls els vesava la felicitat que no els cabia a dintre del cor. I així es separaren, radiants, amanyagant dintre seu les més dolces esperances, les més preuades il·lusions.

Mes, ail, que la felicitat no sol ésser molt duradora. La realitat espiava, implacable, esperant el moment propici per a desfer les ambicions d'aquells dos cors florits.

Els estels feien l'ullet a la lluna i ella, trapacera, somreia, somreia...

En un esquinç de muntanya — o una esberla de cim, — potser per follia als homes, sol he fet mon Carnaval.

Les bolves de neu que queien, no m'han deixat enyorar paperets i serpentines que ací baix feien dansar.

He tinguda per carota, una faç de pau radiant que, ai, las!, ja m'he llevada, puix só de Vila estadant.

D'instruments que gais sonaven, un esquellerinc i un bel; el gall, m'avisava el dia quan clarejava en el cel.

Fins cavalcada en un núvol, admirada, vaig ullar a una gentil Colombina, que em feia «adéu!», en passar.

També, sens mentir paraules que no pot sentir el cor, tenia el vespre, amb la lluna, un bell idil·li d'amor.

I de gegants majestuosos, grossa comparsa n'hi havia, que els monts tots es disfressaven, a gratcient, cada dia.

...I heus perquè dalt la muntanya, en un esquinç de cim, feliç, lluny de la disbauxa, sol he fet mon Carnaval.

ALBERT CÀNOVES

Pujà, ell, impacient, boig d'alegria, l'escala de casa seva. Anhelava trobar-se sol, lluny d'aquell ambient bigarrat, per a reviure altra vegada, quietament, les emocions d'aquella nit inesborrable. Tot pujant, el seu front tumultuós pensava en aquella dona ideal tant temps ha somniada que l'atzar li havia fet conèixer aquella nit de Carnaval. Li semblava veure novament l'encesa d'aquelles galtes vellutades, la carícia suau d'aquells ulls imponderables; li ressonava encara a les orelles la flonjor adormidora d'aquella veu tremolosa d'emoció. La imatge d'aquella dona li giravoltava brunzent pel cap i li omplena-va tots els seus pensaments; es sentia feliç, molt feliç!

Obrí. La porta grinyolà finament, i, en aquella hora quieta, la seva veu semblà talment una rialla maliciosa. Es dirigí vers la seva cambra, encengué la llum i... un canvi sobtat s'operà en ell. Es fregà els ulls com si despertés d'un somni, els obrí desmesurats i quedà abatut. Aquell món fantasiós per on havia volat endut per la inconsciència d'aquella nit esbojarrada, se li acabava de fondre sobtadament. Havia calgut un raig de llum per enfrontar-lo amb la realitat, per despertar-lo bruscament d'aquell somni viscut. Dins l'ample llit, la muller l'esperava dormint amb son tranquil i confiat.

¡Adéu, encís! ¡Adéu, il·lusions!

Al defora ja clarejava i la lluna, mentre s'anava fonent, encara somreia mofeta.

*Oh, trista realitat!
Veus ací la gran badada!
Feia poc que era casat
i, distret, ja no hi pensava.*

JAUME LLACUNA

Regust carnavalesc

Oh, Carnaval!, l'instant que et porta passa brunzent, com enfollit; regust estrany de cosa morta, ritme i secret d'aquella nit.

No sé, m'ha empès una ombra estranya, venint d'enllà d'un món gegant, que el pressentia a dins l'entranya i, pressentint-lo, el veia gran.

Potser serà un imperi, glòria gran de les coses que han passat... Sento vibrar clams de victòria; mes, semblen clams d'un nou combat.

La lluita és fera i exaltada; al redós meu la sé present; té l'escalfor de l'abraçada i el desig nú del pensament.

Ahirl... Record que viu i calla dins l'esperit, que sent, vibrant, el dolç encís de la rialla; amor viscut en un instant.

F. POLLS I VALLS